

മംഗളാചരണം

കൃഷ്ണ!ജനാർദ്ദന !മുക്ത !കൃഷ്ണ !

കൃഷ്ണ!ഹരേ !നാരായണ !ഗോവിന്ദ !

അച്യുതാനന്ദ!മാധവ !ഗോവിന്ദ !

സച്ചിദാനന്ദ!ഹരേ !നാരായണ !

ഗുരുനാഥൻ തുണചെയ്ക സന്തതം

തിരുനാമങ്ങൾ നാവിന്മേലെപ്പോഴും

പിരിയാതെയിരിക്കണം നമ്മുടെ

നരജന്മം സഫലമാക്കീടുവാൻ!

കാലലീല

ഇന്നലെയോളമെന്തെന്നറിഞ്ഞീലാ

ഇന്നി നാളെയുമെന്തെന്നറിഞ്ഞീലാ

ഇന്നിക്കണ്ട തടിക്കു വിനാശവു-

മിന്ന നേരമെന്നേതുമറിഞ്ഞീലാ.

കണ്ടുകണ്ടങ്ങിരിക്കും ജനങ്ങളെ-

ക്കണ്ടില്ലെന്നു വരുത്തുന്നതും ഭവാൻ.

രണ്ടു നാലു ദിനംകൊണ്ടൊരുത്തനെ

തണ്ടിലേറ്റി നടത്തുന്നതും ഭവാൻ,

മാളികമുകളേറിയ മന്നന്റെ

തോളിൽ മാറാപ്പു കേറുന്നതും ഭവാൻ.

അധികാരിഭേദം

കണ്ടാലൊട്ടറിയുന്ന ചിലരിൽ
കണ്ടാലും തിരിയാ ചിലർക്കേതുമേ.

കണ്ടതൊന്നുമേ സത്യമല്ലെന്നതു
മുമ്പേ കണ്ടിട്ടറിയുന്നിതു ചിലർ.

മനുജാതിയിൽത്തന്നെ പലവിധം
മനസ്സിന്നു വിശേഷമുണ്ടാർക്കണം.

പലർക്കു മറിയേണമെന്നിട്ടല്ലോ
പലജാതി പറയുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങൾ.

കർമ്മത്തിലധികാരി ജനങ്ങൾക്കു
കർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളുണ്ടു പലവിധം.

ജ്ഞാനത്തിനധികാരി ജനങ്ങൾക്കു
ജ്ഞാനശാസ്ത്രങ്ങളും പലതുണ്ടല്ലോ.

സാംഖ്യശാസ്ത്രങ്ങൾ യോഗങ്ങളെന്നിവ
സംഖ്യയില്ലാത്ത നിലക്കട്ടെ സർവ്വവും;

തത്ത്വവിചാരം

ചൂഴന്നീടുന്ന സംസാരചക്രത്തി-
ലൂഴന്നീടും നമുക്കറിഞ്ഞിട്ടുവാൻ
അറിവുള്ള മഹത്തുക്കളുണ്ടാരു
പരമാർത്ഥമന്ദിരം ചെയ്തിരിക്കുന്നു .
എളുതായിട്ടു മുക്തി ലഭിപ്പാനായ്
ചെവി തന്നിതു കേൾപ്പിനെല്ലാവരും
നമ്മെയൊക്കെയും ബന്ധിച്ച സാധനം
കർമ്മമെന്നറിയേണ്ടതു മുമ്പിനാൽ
മുന്നമിക്കണ്ട വിശ്വമശേഷവും
ഒന്നായുള്ളൊരു ജ്യോതിസ്വരൂപമായ്
ഒന്നും ചെന്നങ്ങു തന്നോടു പറ്റാതെ
ഒന്നിനും ചെന്നു താനും വലയാതെ
ഒന്നൊന്നായി നിനയ്ക്കും ജനങ്ങൾക്ക്
ഒന്നുകൊണ്ടറിവാകുന്ന വസ്തുവായ്
ഒന്നിലുമറിയാത്ത ജനങ്ങൾക്ക്
ഒന്നുകൊണ്ടും തിരിയാത്ത വസ്തുവായ്
ഒന്നുപോലെയാണില്ലാതെയുള്ളതി-
ന്നൊന്നായുള്ളൊരു ജീവസ്വരൂപമായ്
ഒന്നിലുമൊരു ബന്ധമില്ലാതെയായ്
നിന്നവൻ തന്നെ വിശ്വം ചമച്ചുപോൽ .

മൂന്നുമാനിലടങ്ങുന്ന പിന്നെയും

ഒന്നുമില്ലപോൽ വിശ്വമന്നേരത്ത് .

മൂന്നുമാനില

കർമ്മഗതി

ഒന്നുകൊണ്ടു ചമച്ചൊരു വിശ്വത്തിൽ

മൂന്നായിട്ടുള്ള കർമ്മങ്ങളൊക്കെയും

പുണ്യകർമ്മങ്ങൾ പാപകർമ്മങ്ങളും

പുണ്യപാപങ്ങൾ മിശ്രമാം കർമ്മവും

മൂന്നു ജാതി നിരൂപിച്ചു കാണുമ്പോൾ

മൂന്നുകൊണ്ടും തളയ്ക്കുന്നു ജീവനെ.

പൊന്നിൻ ചങ്ങലയൊന്നിപ്പറഞ്ഞതി-

ലൊന്നിതന്നുകൊണ്ടെന്നത്രേ ഭേദങ്ങൾ.

രണ്ടിനാലുമെടുത്തു പണിചെയ്ത

ചങ്ങലയല്ലോ മിശ്രമാം കർമ്മവും.

ബ്രഹ്മ മവാദിയായിച്ചയെടുമ്പോളും

കർമ്മബദ്ധമാരെന്നതറിഞ്ഞാലും.

ഭുവനങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതു

ഭുവനാന്ത്യപ്രളയം കഴിവോളം

കർമ്മപാശത്തെ ലംഘിക്കുന്നതു

ബ്രഹ്മാവിന്നുമെളുതല്ല നിർണ്ണയം.

ദിക്പാലന്മാരുമവുണ്ണമോരോരോ

ദിക്കുതോറും തളച്ചു കിടക്കുന്നു.

അല്പകർമ്മികളാകിയ നാമെല്ലാ-

മല്പകാലം കൊണ്ടോരോരോ ജന്തുക്കൾ

ഗർഭപാത്രത്തിൽ പൂക്കും പുറപ്പെട്ടും

കർമ്മംകൊണ്ടു കളിക്കുന്നതിങ്ങനെ.

സംസ്കാരമാല

ജീവഗതി

നരകത്തിൽക്കിടക്കുന്ന ജീവൻപോയ്

ദുരിതങ്ങളൊട്ടുങ്ങി മനസ്സിന്റെ

പരിപാകവും വന്നു ക്രമത്താലേ

നരജാതിയിൽ വന്നു പിറന്നിട്ടു

സുകൃതം ചെയ്തു മേൽപോട്ടു പോയവർ

സ്വർഗ്ഗത്തിങ്കലിരിന്നു സുഖിക്കുന്നു.

സുകൃതങ്ങളുമൊക്കെയൊട്ടുങ്ങുമ്പോൾ

പരിപാകവുമെങ്ങോളമില്ലവർ

പരിചോടങ്ങിരുന്നിട്ടു ഭൂമിയിൽ

ജാതരായ്; ദുരിതം ചെയ്തു ചത്തവർ.

വന്നൊരദുരിതത്തിൻഫലമായി

പിന്നെപ്പോയ് നരകങ്ങളിൽ വീഴുന്നു.

സുരലോകത്തിൽനിന്നൊരു ജീവൻപോയ്

നരലോകേ മഹീസുരനാകുന്നു;

ചണ്ഡകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തവർ ചാകുമ്പോൾ

ചണ്ഡാലകുലത്തിങ്കൽപ്പിറക്കുന്നു.

അസുരന്മാർ സുരന്മാരായിടുന്നു;

അമരന്മാർ മരങ്ങളായിടുന്നു

അജം ചത്തു ഗജമായ് പിറക്കുന്നു

ഗജം ചത്തങ്ങജവുമായിടുന്നു;

നരി ചത്തു നരനായ് പിറക്കുന്നു
നാരി ചത്തുടനോരിയായ്പോകുന്നു;

കൃപകൂടാതെ പീഡിപ്പിച്ചീടുന്ന
ഗൃപൻ ചത്തു കൃമിയായ്പിറക്കുന്നു;

ഈച്ച ചത്തൊരു പൂച്ചയായിടുന്നു
ഈശ്വരന്റെ വിലാസങ്ങളിങ്ങനെ.

കീഴ്മേലിങ്ങനെ മണ്ടുന്ന ജീവന്മാർ
ഭ്രമിയീനത്രേ നേടുന്നു കർമ്മങ്ങൾ;
സീമയില്ലാതോളം പല കർമ്മങ്ങൾ
ഭ്രമിയീനത്രേ നേടുന്നു ജീവന്മാർ.

അങ്ങനെ ചെയ്തു നേടി മരിച്ചുട-
നന്യലോകങ്ങളോരോന്നിലോരോന്നിൽ

ചെന്നിരുന്നു ഭൂജിക്കുന്നു ജീവന്മാർ
തങ്ങൾ ചെയ്തോരു കർമ്മങ്ങൾതൻ ഫലം.

ഒടുങ്ങീടുമതൊട്ടുനാൾ ചെല്ലുമ്പോൾ.

ഉടനെ വന്നു നേടുന്നു പിന്നെയും;

തന്റെ തന്റെ ഗൃഹത്തിങ്കൽനിന്നുടൻ
കൊണ്ടുപോന്ന ധനംകൊണ്ടു നാമെല്ലാം

മറ്റൊന്നാൻമൊരേടത്തിരുന്നിട്ടു

വിറ്റുണന്നു പറയും കണക്കിനേ.

ഭാരതമഹിമ

കർമ്മങ്ങൾക്കു വിളനിലമാകിയ
ജന്മദേശമിബ്ഭൂമിയറിഞ്ഞാലും.
കർമ്മനാശം വരുത്തേണമെങ്കിലും
ചെമ്മേ മറ്റൊരുംസാധിയാ നിർണ്ണയം.
ഭക്തന്മാർക്കും മുമ്പാകെ ജനങ്ങൾക്കും
സകരമായ വിഷയീജനങ്ങൾക്കും
ഇച്ഛിച്ചിടുന്നതൊക്കെകൊടുത്തീടും
വിശ്വമാതാവു ഭൂമിയറിഞ്ഞാലും.
വിശ്വനാഥന്റെ മൂലപ്രകൃതിതാൻ
പ്രത്യക്ഷനായി വിളങ്ങുന്നു ഭൂമിയായ്.
അവനീതലപാലനത്തിനല്ലൊ
അവതാരങ്ങളും പലതോർക്കുമ്പോൾ.
അതുകൊണ്ടു വിശേഷിച്ചും ഭൂലോകം
പതിനാലിലുമുത്തമമെന്നല്ലൊ
വേദവാദികളായ മൂനികളും
വേദവും ബഹുമാനിച്ചു ചൊല്ലുന്നു.
ലവണാംബുധിമധ്യേ വിളങ്ങുന്ന
ജംബുദ്വീപൊരു യോജനലക്ഷവും
സപ്തദ്വീപുകളുണ്ടതിലൊരതും

ഉത്തമമെന്നു വാഴ്ത്തുന്നു പിന്നെയും.

ഭൂപത്മത്തിനു കർണ്ണികയായിട്ടു

ഭൂധരേന്ദ്രനതിലല്ലോ നില്ക്കുന്നു.

ഇതിലൊമ്പതു ഖണ്ഡങ്ങളുണ്ടല്ലോ

അതിലുത്തമം ഭാരതഭൂതലം

സമ്മതരായ മാമുനിശ്രേഷ്ഠന്മാർ

കർമ്മക്ഷേത്രമെന്നല്ലോ പറയുന്നു;

കർമ്മബീജമതീനു മുളയ്ക്കേണ്ടു

ബ്രഹ്മലോകത്തിരിക്കുന്നവർക്കുൾക്കും,

കർമ്മബീജം വർട്ടിക്കളഞ്ഞുടൻ

ജന്മനാശം വരുത്തേണമെങ്കിലും

ഭാരതമായ ഖണ്ഡമൊഴിഞ്ഞുള്ള

പാരിലെങ്ങുമെളുതല്ല നിർണ്ണയം.

അത്ര മുഖ്യമായുള്ളൊരു ഭാരത-

മിപ്രദേശമെന്നല്ലാതുമോർക്കണം.

കലികാലമഹിമ

യുഗം നാലിലും നല്ല കലിയുഗം
സുഖമേതെന്ന മുക്തിവരുത്തുവാൻ .

കൃഷ്ണ!ജനാർദ്ദന !മുക്ത !കൃഷ്ണ !
കൃഷ്ണ !രാമ !ഗോവിന്ദ !എന്നിങ്ങനെ
തിരുനാമസങ്കീർത്തനമെന്നീയേ
മറ്റേതുമില്ല യത്നമറിഞ്ഞാലും

അതു ചിന്തിച്ചു മറ്റുള്ള ലോകങ്ങൾ
പതിമ്മൂന്നിലുമുള്ള ജനങ്ങളും
മറ്റു ദ്വീപുകളാരിലുമുള്ളോരും
മറ്റു വന്ധ്യങ്ങളെട്ടിലുമുള്ളോരും
മറ്റു മൂന്നു യുഗങ്ങളിലുമുള്ളോരും
മുക്തി തങ്ങൾക്കു സാധ്യമല്ലായ്കയാൽ
കലികാലത്തെ ഭാരതവന്ധ്യത്തെ,

കലിതാദരം കൈവണങ്ങീടുന്നു .
അതിൽ വന്നൊരു പുല്ലായിട്ടെങ്കിലും
ഇതുകാലം ജനിച്ചുകൊണ്ടിടുവാൻ
യോഗ്യത വരുത്തീടുവാൻ തക്കൊരു
ഭാഗ്യം പോരാതെ പോയല്ലോ ദൈവമേ!
ഭാരതവന്ധ്യത്തിങ്കൽ പിറന്നൊരു

മാനഷർക്കും കലിക്കും നമസ്കാരം!

എന്നെല്ലാം പുകഴ്ത്തിടുന്നു മറ്റുള്ളോർ

എന്നതെന്തിനു നാം പറഞ്ഞിടുന്നു?

മുഹമ്മദാ

എന്തിന്റെ കുറവ്

കാലമിന്നു കലിയുഗമല്ലയോ?

ഭാരതമിപ്രദേശവുമല്ലയോ?

നമ്മളെല്ലാം നരന്മാരുമല്ലയോ?

ചെമ്മെ നന്നായ് നിരൂപിപ്പിനെല്ലാതും.

ഹരിനാമങ്ങളില്ലാതെ പോകയോ?

നരകങ്ങളിൽ പേടി കുറകയോ?

നാവുകൂടാതെ ജന്മമതാകയോ?

നമുക്കിന്നി വിനാശമില്ലായ്കയോ?

കഷ്ടംനിരൂപണം കൂടാതെ !കഷ്ടം!

ചൂട്ടു തിന്നുന്നു ജന്മം പഴുതെ നാം!

മനുഷ്യജന്മം ദുർല്ലഭം

എത്ര ജന്മം പ്രയാസപ്പെട്ടിരിക്കാലും
അത്ര വന്നു പിറന്നു സുകൃതത്താൽ!
എത്ര ജന്മം മലത്തിൽ കഴിഞ്ഞതും
എത്ര ജന്മം ജലത്തിൽ കഴിഞ്ഞതും
എത്ര ജന്മങ്ങൾ മണ്ണിൽ കഴിഞ്ഞതും
എത്ര ജന്മം മരങ്ങളായ് നിന്നതും
എത്ര ജന്മം അരിച്ചു നടന്നതും
എത്ര ജന്മം മൃഗങ്ങൾ പശുക്കളായ്
അതു വന്നിട്ടിവണ്ണം ലഭിച്ചൊരാൾ
മർത്യജന്മത്തിൻ മുമ്പേ കഴിച്ചു നാം!
എത്രയും പണിപ്പെട്ടിങ്ങു മാതാവിൻ
ഗർഭപാത്രത്തിൽ വീണതറിഞ്ഞാലും.
പത്തുമാസം വയറ്റിൽ കഴിഞ്ഞുപോയ്
പത്തുപന്തിരാണ്ടുണ്ണിയായിട്ടും പോയ്.
തന്നെത്താനഭിമാനിച്ചു പിന്നേടും
തന്നെത്താനറിയാതെ കഴിയുന്നു.
എത്രകാലമിരിക്കുമിനിയെന്നും
സത്യമോ നമുക്കേതുമൊന്നില്ലല്ലോ;
നീർപ്പോളപോലെയുള്ളൊരാൾ ദേഹത്തിൽ
വീർപ്പുമാത്രമുണ്ടിങ്ങനെ കാണുന്നു.

ഓർത്തറിയാതെ പാടുപെടുന്നേരം

നേർത്തുപോകുമതെന്നു പറയാവൂ.

അത്രമാത്രമിരിക്കുന്ന നേരത്തു

കീർത്തിച്ചിടുന്നതില്ല തിരുനാമം!

www.meritnation.com

സംസാരവർണ്ണന

സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ചൊല്ലിക്കലഹിച്ചു

നാണകെട്ടു നടക്കുന്നിതു ചിലർ

മദമത്സരം ചിന്തിച്ചു ചിന്തിച്ചു

മതി കെട്ടു നടക്കുന്നിതു ചിലർ;

ചഞ്ചലാക്ഷിമാർ വീടുകളിൽ പൂക്കു

കുഞ്ചിരാമനായാടുന്നിതു ചിലർ;

കോലകങ്ങളിൽ സേവകരായിട്ടു

കോലംകെട്ടി ഞെളിയുന്നിതു ചിലർ

ശാന്തിചെയ്തു പുലർത്തുവാനായിട്ടു

സന്ധ്യയോളം നടക്കുന്നിതു ചിലർ;

അമ്മയ്ക്കും പുനരച്ഛനും ഭാര്യയ്ക്കും

ഉണ്മാൻപോലും കൊടുക്കുന്നില്ല ചിലർ;

അഗ്നിസാക്ഷിണിയായൊരു പതിയെ

സ്വപ്നത്തിൽപ്പോലും കാണുന്നില്ല ചിലർ;

സത്തുകൾ കണ്ടു ശിക്ഷിച്ചു ചൊല്ലുമ്പോൾ

ശത്രുവെപ്പോലെ ക്രൂദ്ധിക്കുന്നു ചിലർ;

വന്ദിതന്മാരെക്കാണുന്ന നേരത്തു

നിന്ദിച്ചത്രെ പറയുന്നിതു ചിലർ;

കാൺക നമ്മുടെ സംസാരംകൊണ്ടത്രേ

വിശ്വമീവണ്ണം നിൽപ്പുവെന്നും ചിലർ;
ബ്രാഹ്മണ്യംകൊണ്ടു ക്ഷന്തിച്ചു ക്ഷന്തിച്ചു
ബ്രഹ്മാവുമെനിക്കൊക്കായെന്നും ചിലർ;
അർത്ഥാശയ്ക്കു വിരതു വിളിപ്പിപ്പാൻ
അഗ്നിഹോത്രാദി ചെയ്യുന്നിതു ചിലർ;
സ്വർണ്ണങ്ങൾ നവരത്നങ്ങളെക്കൊണ്ടും
എണ്ണം കൂടാതെ വില്ക്കുന്നിതു ചിലർ;
മത്തേഭം കൊണ്ടു കച്ചവടം ചെയ്തും
ഉത്തമതുരഗങ്ങളെക്കൊണ്ടും
അത്രയുമല്ല കപ്പൽ വെപ്പിച്ചിട്ടു-
മെത്ര നേടുന്നിതർത്ഥം ശിവ!ശിവ !
വൃത്തിയും കെട്ടു ധൂർത്തരായെപ്പോഴും
അർത്ഥത്തെക്കൊതിച്ചെത്ര നശിക്കുന്നു!
അർത്ഥമെത്ര വളരെയുണ്ടായാലും
തൃപ്തിയാകാ മനസ്സിന്നൊരു കാലം.
പത്തു കിട്ടുകിൽ നൂറു മതിയെന്നും
ശതമാകിൽ സഹസ്രം മതിയെന്നും
ആയിരം പണം കയ്യിലുണ്ടാകുമ്പോൾ
അയ്യതമാകിലാശ്ചര്യമെന്നതും
ആശയായുള്ള പാശമതിങ്കേന്നു
വേറിടാതെ കരേറുന്നു മേല്ക്കുമേൽ.

സത്തുക്കൾ ചെന്നിരുന്നാലായർത്ഥത്തിൽ
സ്വല്പമാത്രം കൊടാ ചില ദുഷ്ടന്മാർ
ചത്തുപോം നേരം വസ്ത്രമതുപോലു-
മൊത്തിടാ കൊണ്ടുപോവാനൊരുത്തർക്കും
പശ്ചാത്താപമൊരളോളമില്ലാതെ
വിശ്വാസപാതകത്തെക്കരുതുന്നു.
വിത്തത്തിലാശപറ്റുക ഹേതുവായ്
സത്യത്തെ ത്യജിക്കുന്നു ചിലരഹോ!
സത്യമെന്നതു ബ്രഹ്മ മമതതന്നെ
സത്യമെന്നു കരുതുന്നു സത്തുക്കൾ.
വിദ്യകൊണ്ടറിയേണ്ടതറിയാതെ
വിദ്വാനെന്നു നടിക്കുന്നിതു ചിലർ;
കുങ്കുമത്തിന്റെ ഗന്ധമറിയാതെ
കുങ്കുമം ചുമക്കുമ്പോലെ ഗർഭഭം.
കൃഷ്ണ കൃഷ്ണനിരൂപിച്ചു കാണുമ്പോൾ !
തൃഷ്ണകൊണ്ടേ ഭ്രമിക്കുന്നിതൊക്കെയും.

വൈരാഗ്യം

എണ്ണിയെണ്ണിക്കുറയുന്നിതായുസ്സും
മണ്ടിമണ്ടിക്കരേറുന്നു മോഹവും;
വന്നുവോണം കഴിഞ്ഞു വിഷുവെന്നും,
വന്നില്ലല്ലോ തിരുവാതിരയെന്നും,
കുമാസത്തിലാകുന്നു നമ്മുടെ
ജന്മനക്ഷത്രമശ്വതിനാളെന്നും,
ശ്രാദ്ധമുണ്ടുപോ വൃശ്ചികമാസത്തിൽ
സദ്യയൊന്നുമെളുതല്ലിനിയെന്നും,
ഉണ്ണിയുണ്ടായി വേൾപ്പിച്ചതിലൊരു
ഉണ്ണിയുണ്ടായിക്കണ്ടാവൂ ഞാനെന്നും,
കോണിക്കൽത്തന്നെ വന്ന നിലമിനി-
ക്കാണമന്നന്നെടുപ്പിക്കരുതെന്നും,
ഇത്ഥമോരോന്നു ചിന്തിച്ചിരിക്കവേ
ചത്തുപോകുന്നു പാവം ശിവ!ശിവ !
എന്തിനിത്ര പറഞ്ഞു വിശേഷിച്ചും
ചിന്തിച്ചിടുവിനാവോളമെല്ലാതും.
കർമ്മത്തിന്റെ വലിപ്പവുമോരോരോ
ജന്മങ്ങൾ പലതും കഴിഞ്ഞെന്നതും
കാലമിന്നു കലിയുഗമായതും

ഭാരതഖണ്ഡത്തിന്റെ വലിപ്പവും
അതിൽ വന്നു പിറന്നതുമിത്രനാശ
പഴുതേതെന്ന പോയ പ്രകാരവും
ആയുസ്സിന്റെ പ്രമാണമില്ലാത്തതും
ആരോഗ്യത്തോടിരിക്കുന്നവസ്ഥയും.

ഇന്നു നാമസങ്കീർത്തനംകൊണ്ടുടൻ
വന്നുകൂടും പുരുഷാർത്ഥമെന്നതും
ഇനിയുള്ള നരകഭയങ്ങളും
ഇന്നു വേണ്ടും നിരൂപണമൊക്കെയും.
എന്തിനു വൃഥാ കാലം കളയുന്നു?
വൈകുണ്ഠത്തിന്നു പൊയ്ക്കൊവിനെല്ലാതും
കൂടിയല്ലാ പിറക്കുന്ന നേരത്തും
കൂടിയല്ലാ മരിക്കുന്ന നേരത്തും
മദ്ധ്യയിങ്ങനെ കാണുന്ന നേരത്തു
മത്സരിക്കുന്നതെന്തിനു നാം വൃഥാ?

അർത്ഥമോ പുരുഷാർത്ഥമിരിക്കവേ
അർത്ഥത്തിന്നു കൊതിക്കുന്നതെന്തു നാം?
മദ്ധ്യഹ്നാർക്കപ്രകാശമിരിക്കവേ
ഖദ്യോതത്തെയോ മാനിച്ചുകൊള്ളേണ്ടു!
ഉണ്ണിക്കുഷ്ണൻ മനസ്സിൽക്കളിക്കുമ്പോൾ

ഉണ്ണികൾ മറ്റു വേണമോ മക്കളായ്?

മിത്രങ്ങൾ നമുക്കെത്ര ശിവ!ശിവ !

വിഷ്ണുഭക്തന്മാരില്ലേ ഭൂവനത്തിൽ ?

മായ കാട്ടും വിലാസങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ

ജായ കാട്ടും വിലാസങ്ങൾ ഗോഷ്ടികൾ.

ഭൂവനത്തിലെ ഭൂതികളൊക്കെയും

ഭവനം നമുക്കായതിതുതന്നെ.

വിശ്വനാഥൻ പിതാവു നമുക്കെല്ലാം

വിശ്വധാത്രി ചരാചരമാതാവും.

അച്ഛനും പുനരമ്മയുമുണ്ടല്ലോ

രക്ഷിച്ചീവാനുള്ളനാളൊക്കെയും.

ഭിക്ഷാനും നല്ലൊരണ്ണവുമുണ്ടല്ലോ

ഭക്ഷിച്ചിടുതന്നെ പണിയുള്ളു.

നാമമഹിമ

സകലകൂടാതെ നാമങ്ങളെപ്പൊഴും

ഭക്തിപൂർവ്വ ജപിക്കണം നമ്മുടെ

സിദ്ധികാലം കഴിവോളമിവണ്ണം

ശ്രദ്ധയോടെ വസിക്കേണമേവരും.

കാണാകുന്ന ചരാചരജാതിയെ

നാണം കൈവിട്ടു കൂപ്പിസ്തുതിക്കണം.

ഹരിഷാശ്രൂപരിപൂതനായിട്ടു

പരശ്വാദികളൊക്കെസ്സഹിച്ചുടൻ

സജ്ജനങ്ങളെക്കൊണ്ടു നേരത്തു

ലജ്ജ കൂടാതെ വീണു നമിക്കണം.

ഭക്തിതന്നിൽ മുഴുകിച്ചമഞ്ഞുടൻ

മത്തനെപ്പോലെ നൃത്തം കുതിക്കണം.

മോഹംതീർന്നു മനസ്സു ലയിക്കുമ്പോൾ

സോഹമെന്നിട കൂടുന്നു ജീവനും

പാരിലിങ്ങനെ സഞ്ചരിച്ചിടുമ്പോൾ

പ്രാർത്ഥനയെഴുതേണ്ടതൊഴിഞ്ഞിടും

വിധിച്ചിടുന്ന കർമ്മമൊട്ടുങ്ങുമ്പോൾ

പതിച്ചിടുന്നു ദേഹമൊരേടത്ത്;

കൊതിച്ചീടുന്ന ബ്രഹ്മത്തെക്കണ്ടിട്ടു

കുതിച്ചീടുന്ന ജീവനുമപ്പൊഴേ.

സക്തിവേറിട്ടു സഞ്ചരിച്ചീടുവാൻ

പാത്രമായില്ലയെന്നതുകൊണ്ടേതും

പരിതാപം മനസ്സിൽ മുഴുകേണ്ട

തിരുനാമത്തിൻ മാഹാത്മ്യം കേട്ടാലും-!

ജാതി പാർക്കിലൊരന്ത്യജനാകിലും

വേദവാദി മഹീസുരനാകിലും

നാവുകൂടാതെ ജാതന്മാരാകിയ

മൂകരെയങ്ങൊഴിച്ചുള്ള മാനുഷർ

എണ്ണമറ്റ തിരുനാമമുള്ളതിൽ

ഒന്നുമാത്രമൊരിക്കലൊരുദിനം

സ്വസ്ഥനായിട്ടിരിക്കുമ്പോഴെങ്കിലും

സ്വപ്നത്തിൽത്താനറിയാതെയെങ്കിലും

മറ്റൊന്നായിപ്പരിഹസിച്ചെങ്കിലും

മറ്റൊരുത്തർക്കുവേണ്ടിയെന്നാകിലും

ഏതു ദിക്കിലിരിക്കിലും തന്നുടെ

നാവുകൊണ്ടിതു ചൊല്ലിയെന്നാകിലും

അതുമല്ലൊരുനേരമൊരുദിനം

ചെവികൊണ്ടിതു കേട്ടുവെന്നാകിലും

ജന്മസാഹചര്യമപ്പോഴേ വന്നുപോയ്
ബ്രഹ്മസായുജ്യം കിട്ടീടുമെന്നല്ലോ
ശ്രീധരാചാര്യൻ താനും പറഞ്ഞിതു
ബാദരായണൻ താനുമരുൾചെയ്തു;
ഗീതയും പറഞ്ഞീടുന്നതിങ്ങനെ
വേദവും ബഹുമാനിച്ച് ചൊല്ലുന്നു.

ആമോദം പൂണ്ടു ചൊല്ലുവിൻ നാമങ്ങൾ
ആനന്ദം പൂണ്ടു ബ്രഹ്മത്തിൽച്ചേരുവാൻ.

മതിയുണ്ടെങ്കിലൊക്കെ മതിയിതു
തിരുനാമത്തിൽ മാഹാത്മ്യമാമിതു
പിഴയാകിലും പിഴകേടെന്നാകിലും
തിരുവുള്ളമരുൾക ഭഗവാനെ.